

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΗΓ'.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενήθητι στερέωσις ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος καὶ ἔστω διαχωρίζων ἀνά μέτρον ὕδατος καὶ ὕδατος. Καὶ ἐγένετο οὕτως... Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεός τὸ στερέωμα οὐρανόν. Καὶ ἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλόν. Καὶ ἐγένετο ἑπέτερον, καὶ ἐγένετο πρωτὶ ἡμέραν δευτέρου». (Γεν. 1, 6—8).

**

Ἄρα οὐ κατ' ἀρχάς ὁ καλὸς Θεὸς παρήγαγε τὸ πρωτόπλασμα τῆς γῆς; ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν δημιουργήσας τὸ φῶς καὶ ἐπλάσεν ὡς ἀπεικάσματα τῆς θείας Αὐτοῦ εἰκόνας τὰ δευτέρου φῶτα, τὰς νεαρὰς οὐσίας, τὸν Ἀγγελικὸν Κόσμον—ἤδη ὡς Πρανοητῆς τῶν δημιουργημάτων Του μεριμνᾷ καὶ φροντίζει καὶ διὰ τὸ μέλλον των τὴν μέλλουσαν κατοικίαν των.

Ἦν ὡ καὶ προστοιμάζει ὡς Παράδεισον Τριουῆς καὶ εὐδοκίμου τὰ στερέωματα, τὸ ὅποιον ἐκάλεσεν Οὐρανόν καὶ τὸ ὅποιον, τὸν διὰ τοῦς Ἀγγέλους πλασθέντα καὶ δημιουργηθέντα τούτου Παράδεισον, ἐστερέωσε καὶ ἐφύττειν ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὕδατων φυτεῖται ὁ Θεὸς τὸν διὰ τοῦς Ἀγγέλους Παράδεισον ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς μετὰ ταῦτα φυτεῖται καὶ τὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον Παράδεισον.—Διατὶ ἀμεινότερος ἐν τῷ μέσῳ, τοῦ συμπικνυτοῦ τὸν μὲν, τὸν δὲ τῆς γῆς; Διότι ἀπὸ κατέστησε τὸν μὲν ἄνθρωπον κύριον καὶ ἄρχοντα τῆς γῆς καὶ ἄρχοντα τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης... καὶ πάσης τῆς γῆς...» (Γεν. 1, 28) τοῦς δὲ Ἀγγέλους ἄρχοντας τοῦ συμπικνυτοῦ, «ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος» τ. ἔ. τὸ ὅποιον ἢ ὑπέκειτο μὲν τῆς γῆς, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μὴ εἶνε ἄπειρον, ἀλλὰ πεπερασμένον, μὲ ὄριον, λόγῳ τοῦ πεπερασμένου τῶν ἀνακηρυχθέντων ὡς ἀρχόντων τοῦ Ἀγγέλων—διότι, λέγω, ἀπὸ κατέστησε τὸν τε ἄνθρωπον καὶ τοῦς Ἀγγέλους ἄρχοντας καὶ βασιλεῖς, ἔπρεπε νὰ στηθῆ αὐτοῖς καὶ ὀνόμας, ἀπὸ τῶν ἐπειῶν ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς καὶ ὑψηλοῦ, νὰ ἐφορευῶσι καὶ ἐπιόλωσι τὰ βασίλειά των. Τούτου οὕτως ἔχοντας ὁ Θεὸς ἐκατέρου, ἀνθρώπου καὶ Ἀγγέλων, ἔπρεπε νὰ ἰδρυθῆ καὶ στηθῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βασιλείου Κράτους. Οὕτως λοιπὸν εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν τὸν μὲν Οὐρανόν—Παράδεισον τοποθετεῖ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕδατος—συμπικνυτοῦ, ἕπερ ἔμελλε νὰ εἶνε ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ τὸν ὅποιον ἔθεσεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀγγέλων καὶ ἀκριβέστερον τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν, τοῦ Ἐωσφόρου τὸν δὲ διὰ τὸν ἄνθρωπον Παράδεισον ἐν τῷ μέσῳ τῆς γῆς.

**

Ἐκαὶ λοιπὸν ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὡς ἐν Παράδεισῳ τρυφῆς καὶ θαυμασίας εἰσάγει καὶ τοποθετεῖ, οὕτως εἶπεν, ὅλον τὸν Ἀγγελικὸν Κόσμον, ἀποτελούμενον ἀπὸ δέκα ἐν ὄλω τάγματι, ἐξ' ἐκάστου τῶν ὁποίων ἕτεροι ἀρχηγὸν καὶ Κυβερνήτην. Ἐκαὶ, μετὰ αὐτῶν, διακρίνεται καὶ υπερβάλλουσαν ἔσταν κατέχει διὰ τὴν λαμπρότητα αὐτοῦ τὸ κάλλι-

στον δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ, καὶ ἴσως τὸ πρῶτον ἐκ τῶν νεαρῶν οὐσιῶν, ὁ Ἐωσφόρος. Ἐκαὶ, ἐν τῇ οὐρανῷ, τοποθετεῖ αὐτοῦς, δοῦς αὐτοῖς προσταγμάτι καὶ ἀπόλαυσιν αἰωνίων ἀγαθῶν καὶ θεϊκῆς λαμπρότητας καὶ δόξης «ἐν τῇ τηρήσει τῶν ἐντολῶν ἐπαγγελλόμενος αὐτοῖς».

Ἐν ἑκαστῶν δὲ τάγμα ἀναθῆται ἴδιον καθήκον καὶ ἴδιον ἔργον, ἵνα καλλιεργῆ καὶ ἐκπληροῦ αὐτό, ἄχρις οὗ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν τελειοποιούμενος ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ ἐδριαιούμενος ἐν αὐτῇ ἀποδοῖ πραγματικὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωμα τοῦ Πλάτου του. Ἡ ἰότης Θεοῦ κατὰ χάριν καὶ μέθεξιον. Ἐν δὲ τὸν Ἐωσφόρον καὶ τοῦς ὑπ' αὐτὸν Ἀγγέλους, τιμητικῶς ἐνεπιστεῦθη τὴν περιέργειαν—τὸν τόπον ὅλην δὴ, ὃν ἐν τῇ θεῖα προγνώσει του, προητοίμαζε διὰ τὸν μέλλοντα νὰ πλασθῆ μικροκόσμον, τὸν ἄνθρωπον. Καὶ λέγω τιμητικῶς ἐνεπιστεῦθη αὐτῷ τὴν περιέργειαν, διότι διὰ τούτου κατέστησε τρόπον τινα αὐτὸν βασιλέα καὶ ἄρχοντα, φύλακα καὶ ἐδηγόν, ποιμένα, τοῦ ἐπιγεῖου βασιλείου, τοῦ ἀνθρώπου. Μεγάλῃ τιμῇ αὐτῇ διὰ τὸν Ἐωσφόρον, νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς τὴν κατακλιθεῖα καὶ κερωνίδα τῆς δημιουργίας του, τὸν ἄνθρωπον.—(Ὅπερ τιμῇ καὶ ἐπειᾶ χάρις καὶ δόξα, ἂν ἀνεδεικνύετο πραγματικῶς καὶ ἀληθινῶς, καλῶς βασιλεὺς καὶ ποιμὴν τῶν προβάτων του).

**

Ἄλλ' ὁ Ἐωσφόρος ἐδείχθη τῆς ἐργαίας ἀνάξιος τῆς τοιαύτης μεγάλης τιμῆς καὶ ἐμπιστοσύνης τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων πρὸς τὸν Ἐδεργέτην καὶ Πλάστην του. Λύκος ἐαρύς, ὅστις ὑποῦλος, διακωρεὺς καὶ λυμεὸν τοῦ προβάτου, ἕπερ ἐνεπιστεῦθη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριός του. Ἐβρόνησεν ὁ Θεὸς τὸν προσηλατευμένον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑπὸ τοῦ ὄνομα σκοπιθεῖς ἤρρισε νὰ λησμονῆ καὶ τὴν πρὸς τὸν ἐδεργέτην του ἀφειλήν νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐδεργέτην καὶ ἐν τέλει νὰ μιτήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Κύριόν του, «βρόνησας τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον Του. Οἷησις τὸν κατέλαβεν ὑπὸ υπερηφανείας ἐκυριεύθη καὶ σκοπιθεῖς ἐκράχυσεν» Ἐδομαί ὁμοίος τῷ Ἄψίστῳ!... τὸν ὄνον μου ὑπεράνω Αὐτοῦ στήσω!...

Ἄλλ' ἐν τῇ ἄμῃ καὶ πρὶν ἢ ὁ ἀήρ μελυνθῆ ἀπὸ τὴν ἀσπὴ αὐτοῦ φράσιν, ὡς ἀστραπή ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατέπεσε καὶ εἰς τὰ κατώτατα τῆς αὐτοῦ εὐρέθη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ ἀγαθὸς Θεὸς μὴ θέλων «πρὸ κειροῦ βασανίσαι αὐτόν» καὶ τοῦς συναποστάτας αὐτῷ ἀγγέλους, διαίμενας γενεμένους, ἐπέστρεψεν αὐτοῖς, ἵνα ἄχρι τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου παρουσίας ἔχωσιν ὡς τόπον προσωρινῆς διαμονῆς αὐτῶν τὸν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος ἀέρος, διὸ καὶ ἀνεῖρα πνεύματα κληροῦνται καὶ ἀεριστὰ κοινῶς λέγονται!—Καὶ τοῦτο ἵνα μὴ παρκαρῆται ὡς βασανιζόμενος «πρὸ κειροῦ». Διότι καθὼς τὸν παραδότην ἄνθρωπον ἐκβαλὼν ἔξω τοῦ Παράδεισου «κατήκτισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ Παράδεισου τῆς τρυφῆς», ἵνα αἰσθάνηται περισσότερον ἀντικρῦσεν τὰ ἀγαθὰ, ὃν ἐστερήθη διὰ τῆς παρκαρῆς οὕτω καὶ τοῦτον κατώκησε προσωρινῶς ἐν τῷ ἀέρι καὶ ἀπέναντι τοῦ δι' αὐτὸν Οὐρανοῦ—Παράδεισου, ἵνα τήκηται καὶ πάσχη ὀλέπουν τι ἀπόλασε διὰ φθόνον, υπερηφανίαν, ἀλαζονείαν καὶ ἀχριστίαν.—Ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀπατηθέντα ὑπὸ τοῦ φύλακος καὶ ποιμένος αὐτοῦ,

Η ΒΕΒΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

ΠΑΥΣΑΤΕ ΝΑ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΕΣΘΕ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
 ΟΛΙΓΑ ΕΠΙ ΕΝΟΣ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΕΛΕΤΗΣ

Ίδου ἀναδημοσιεύομεν αὐτὸ κατὰ λέξιν:

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

—Παλαιῶν Μουσικῶν Συνδέσμου εἰς πανήγυριν Ἁγ. Νικολάου (Λεύκας ὄρα 3 Μ. Μ.—7 1) 2 Μ. Μ.

Τρία Μάρς, Ρωμιόπουλον τοῦ Σαμῆρα.
 Τρία Φῶξ Τρότ, Ἀγαπητικὸς Βοσκοπούλας,
 Ἑλληνικὸς χορὸς. Περιφορὰ ἁγίας εἰκόνας.

Αὐτὸ ἀνεγνώσαμεν κατάλληλοι δημοσίῳ
 δὲν ὡς ἔχει ἄνω, εἰς τὴν καθημερινὴν ἐφημε-
 ρίδα «Τηλέγραφος» κατὰ τὴν 9 Μαΐου παρα-
 μονὴν τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ὅ,τι καὶ νὰ γράψομεν περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ
 δυνηθῶμεν νὰ χαρακτηρίσωμεν προσηκόντως
 τὴν ἀσέβειαν τῆς πράξεως. Δὲν εἶναι ἀπλῶς τυ-
 χαίον τὸ φαινόμενον. Εἶναι ἀφορμὴ σκαμμά-
 των καὶ περιφρονήσεως τῆς Ἐκκλησίας μας,
 ἐκ μέρους τῶν ἀπίστων. Εἶναι βεβήλωσις τῆς
 μνήμης τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς καθόλου Χρυστι-
 ανικῆς θρησκείας, τὴν ὁποίαν μόνον ἄσπονδοι
 τῆς πίστεώς μας ἔχθροί, ἠδύναντο νὰ σκαφθῶσι
 καὶ νὰ δημιουργήσωσι χάριν ἐμπαιγμοῦ.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς πῶς ὑπάρχουσιν Ἐκκλ.
 Ἐπίτροποι, οἵτινες χωρὶς καὶ νὰ ἐξέρχονται καὶ
 π' ἄρα τῶν κύκλου τῶν ἐνεργειῶν των, ἐκτελοῦσι
 πιστῶς τὸ καθήκον των. Τῷτο πρῶτοι ἡμεῖς
 τὸ ὁμολογοῦμεν Ἄλλ' αὐτοὶ ἀποτελοῦσι τὰς
 ὀλίγας ἐξαιρέσεις περὶ τῶν ὁποίων δὲν πρό-
 κείται.

Ἐξ ἴσου ὁμοῦ εἶναι ἀληθὲς πῶς ὁ,τι διὰ τῶν
 ἀρεπῶν καὶ ἀσέμων διαφημίσεων τὰς ὁποίας
 ὅλως ἀπερισκέπτως κἀμνουσι μερικοὶ Ἐκκλ.
 Ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν ναῶν, παρουσιάζουσιν
 αὐτοὺς: «ἀπὸ τόπους προσευχῆς καὶ κατανύ-
 ξεως» ὡ, τόπους ἀναψυχῆς καὶ διασπαρά-
 σεως. Καὶ φαίνεται πῶς ὁ,τι αὐτοὶ οἱ μερικοὶ

ὠκονόμησε τὴν ἐκ παλιγγενεσίας σωτηρί-
 ας, τὴν ἐν Χριστῷ». Οὗτος ἕμως, ὁ Ἐπιτρόπος,
 παρ' οὐδενὸς ἀπητηθεὶς ἀλλὰ δι' ἐπαρσιν καὶ ἀλαζο-
 νείαν κατενεχθεὶς, καὶ διὰ φθόνον πρὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ
 ποιμνιζόμενον ἐκ τῆς ἄνω φωτοφορίας ἐκρίθη—
 κατέστη ἀπολύτως ἀκίνητος πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἀπέ-
 βη ἢ πηγῆ καὶ αἰτία τοῦ κακοῦ καὶ ἐπιμένως ὁ
 μόνος καὶ κύριος ἀντικείμενος τῷ Θεῷ, ἔχθρὸς
 τοῦ Πλάστου καὶ Δημιουργοῦ του, τοῦ Ἐδεργέτο τοῦ
 Πόσον φοβερὸν τοῦτο!

οἱ δημοπεύοντες: τὸσον ἀεινοχλήτως καὶ ἀ-
 βασανίστως, τὰς ἀρεμαῖς ταύτας διαφημίσεις,
 αἵτινες καθά εἰσονται τοῦ ὕψους καὶ τῆς πνευμα-
 τικότητος, τῆς λατρείας μας, καὶ τῆς ἐν γένει
 πίστεώς μας, στεροῦνται καὶ τῶν στοιχειωδῶν
 χριστιανικῶν γνώσεων, τῆς καθόλου χριστιανι-
 κῆς μορφώσεως καὶ συμπεριφορᾶς.

Ἡ Διαγωγή δὲ αὕτη τοῦς παρουσιάζει ὡς
 τοῦς πλείον ἄσπονδότερους ἐχθροὺς τῆς Ὁρθο-
 δόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦ καθό-
 λου χριστιανικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον διευ-
 θύνει καὶ ρυθμίζει τὰ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Διότι κύριοι πῶς δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε τοῦτο,
 ὅταν χωρὶς νὰ φοβῆσθε οὐδόλως τὴν ἀμύνητα
 τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ νὰ μὴ εἴπομεν οὐτε
 αὐτὸν τὸν Θεὸν ἀέριον, διαπομπεύεται, αὐτὴν
 τὴν χριστιανικὴν πίστιν, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς
 ἐκτὸς αὐτῆς εὐρισκομένης ἀδιαφόρου, καὶ ἀπί-
 στου κοινωνίας; Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς Ἐφη-
 μερίδας προσκλήσεις τοιούτας, καὶ προγράμ-
 ματα μουσικῶν συναυλιῶν, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ
 ἄσοφοι τῶν μανδοληνάτων καὶ τὰ διάφορα ἄλλα
 κοινωνικὰ κέντρα δημοσιεύουσιν. Τότε κατὰ τί
 διαφέρει κύριοι Ἐπίτροποι, ὁ ναὸς ὁ χριστιανι-
 κὸς τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν ἐργετήν· πανήγυριν·
 ἱεροτελεσίαν προσευχῆν· παράκλησιν· ἀφι-
 νετε χωρὶς καὶ νὰ μὴ τὴν διαπομπεύσητε διὰ
 τοῦ τύπου, καὶ δι' αὐτοῦ νὰ τὴν θεατρίσητε;
 Σεβισθῆτε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τὴν
 ὁποίαν Αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἰδρυεὶς διὰ τοῦ πανα-
 λλάτου αἵματος Του, χάριν καὶ μόνον ἀμα-
 ρτισμοῦ τῶν πιστῶν, καὶ ὄχι..... Διότι ἐν ἐναν-
 τία περιπτώσει, παρουσιάζετε οἱ φωβερώτεροι
 ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σιγμὴν τοῦ μετ' αὐ-
 τὰς τὰς ἀσεβείας διαφημίσεις Σας εἰς τὰς Ἐφη-
 μερίδας, προσκαλεῖτε τοῦς πιστοὺς, ὅ,τι δι' ἄλ-
 λον λόγον, παρὰ νὰ ἀκούσωσιν ὡραίας φωνὰς
 ψαλιῶν· νὰ ἀπολαύσωσι ρωμάνιζες κτλ.
 Τώρα δὲ τελευταίως πλειοδοτοῦντες τοῦς χαρί-
 ζετες καὶ τὴν ἀρμονίαν τῶν μουσικῶν ὀργάνων
 τῆς Πάντας τοῦ Πατραϊκοῦ Συνδέσμου. Καὶ
 καθὼς ἀνήγγελλαν διὰ τοῦ τύπου, θὰ ἔταιξεν ἢ
 Πάντα τοῦ Πατραϊκοῦ Συνδέσμου-δπως καὶ